

Sosyalist hareketin geçmişinde iki beş yıl (birisine altı da denilebilir) var ki, bunlar bitecek gibi görünmüyor. 1965-1971 ve 1975-1980.

İkinci dönemi daha iyi biliyoruz çünkü hayatları burada kalmış çok sayıda insan bulunuyor. Ne beş yılmiş yani, anlatmakla tükenmiyor...

Daha az bilinen birinci dönem için de benzeri söylenebilir.

1974 sonrasında bunu fazlasıyla yaşadık. 1965-1971 döneminde şu veya bu şekilde devrimci pratiğin içinde olmuş ama 1972 ya da 1974 sonrasında büyük oranda kenara çekilmiş insanlar bu dönemi sürekli anlatırlar.

Bu dönem sosyalist hareket tarihinde efsanevi bir dönemdir, burada olayların izleyicisi değil de aktörlerinden birisi olarak yer almış olmak büyük onurdur.

Ama bu dönem geçti. Ülke ve dünya çok değişti. Neredeyse 50 yıl öncesini sürekli anlatarak da yaşanmaz ki!

Benzer belirlemeyi sayının çok daha fazla olduğu ikinci dönem için de yapmak mümkündür. Sosyalist hareketin büyük kitleselliğe ulaştığı ama sol içi çatışma gibi önemli olumsuzluklar da içerdiği bir dönemdir bu. Bu dönemde aktif olarak yer alanların önemli bölümü daha sonra kenara çekilmiş ve anılarla idare eder olmuştur.

İyi işler yapmışsınız ama çoktan geçti o günler...

Bambaşka bir ülke, bölge ve dünyada yaşıyoruz.

O günler ne teorik ne de pratik olarak bugüne taşınamaz.

Bunu çizgi haline getirenleri kendi hallerine bırakmak gerekir.

Eskiden uzaklaşamamanın getirdiği olumsuzluklardan bir tanesi mücadeleyi direniş çerçevesinde görmektir. Hapishaneler, yasaların sürekli çiğnenmesi, hakların her alanda sürekli geriletilmesi ve benzer uygulamalar bizde direniş çizgisi anlayışını süreklileştirdi.

Direniş, ne kadar aktif olursa olsun, sonuçta pasif bir mücadeledir.

Size karşı bir şey yapılyordur ve siz de buna karşı direniyorsunuzdur.

Önemlidir ama unutmayalım, direniş üretmez ya da üretimde geride kalır.

Yıllardan beri saldırmayı neredeyse unuttuk. Saldırınca da bunu aktiflik temelinde yapıyoruz ve doğaldır ki hemen kaybediyoruz.

Önemli bir sorun, ülkemizdeki Suriyeliler konusunu örnek vereyim.

Bu konuda ırkçılık üst boyutta, biliyoruz...

Buna karşı savunmanın ötesinde yapılabilecek iki şey bulunuyor.

Birincisi; ülke boşalıyor, farkında mısınız? Suriyelileri bırakın da önce ülkeniz neden boşalıyor, özellikle çok sayıda eğitimli insan neden gidiyor, gidenlerden daha fazlası bunun için imkan arıyor, buna bakın.

Bazı akıllı tipler “Avrupa’da hayat zor” söylemiyle insanları korkutmaya çalışıyor ama nafile...

Sanki insanlar Avrupa ülkelerindeki hayatın zorluklarını bilmiyorlar. Herkesin dışarıda çok sayıda tanıdığı bulunuyor, ek olarak internetten öğrenilebilecek çok sayıda bilgi de bulunuyor.

İkincisi; Suriyeliler ile Irak, İran ve diğer ülkelere gelenler için ilk savunulması gereken, bu ülkenin iltica yasasına sahip olmasıdır. OECD ülkeleri dışından gelenler Türkiye’de iltica başvurusu yapamaz, başvuru hakları bile yoktur.

Dolayısıyla öncelikle savunulması gereken genel bir iltica hakkıdır, bununla ilgili yasa çıkarılmasıdır.

Kişinin iltica başvurusu kabul edilir veya edilmez ama bu aşamaya gelebilmek için önce bu hakka sahip olunması gerekir.

Olumsuzlukları engellemeye çalışmanın yanı sıra somut istekte bulunmak gereklidir ve hatta belirleyici önemdedir.

İsteyeceksin, bu isteği örgütleyeceksin, hemen gerçekleşmeyebilir ama bu isteğin savunulmasına giderek alışılacak ve ötesi de bir şekilde gelir...

Sosyalist harekette iş yapabilmenin birinci koşulu, karar verdikten sonra kimin ne söylediğine aldırmamak ve yapmaktır.

Ülkede insan kalitesi çok bozuldu ve bunun sosyalist hareketi etkilememesi mümkün değildir.

Eksikler mutlaka olacaktır ama yapabilmek esastır.

Biz bunu yaptık, becerebiliyorsan konuşacağına daha iyisini yap...

O bitmez beş yıllardan da kopalım artık...